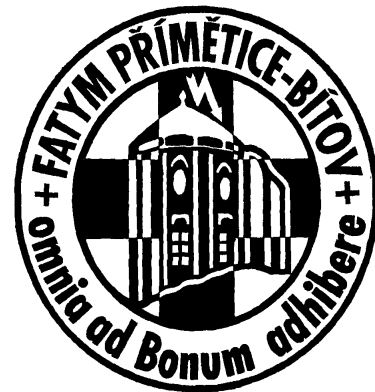

PRÁZDNINOVÝ ZPRAVODAJ

PRO

FARNOSTI HRÁDEK,

JAROSLAVICE, STRACHOTICE, DYJÁKOVICE,

SLUP A VALTROVICE

Mít takovouhle zem,
co kdo by za to v světě dal,
a jakpak se tu chová mnohý z nás.

I kdybys nechtěl,
tak musíš sevřít pevně dlaň,
to všechno není pokroku jen dar.

Koukni se kolem nás
a vyjed' někam k řece ven,
tam všude tvoje kroky nese den.
Ten den by se hezky smál,
jen kdyby každý vzdýcky dal,
co v téhle zemi patří lidem všem...

(z písně Jana Nedvěda)

**SNAD VÁM O PRÁZDINÁCH PŘIJDE VHOD POČÍST SI
TROŠKU V NAŠEM ZPRAVODAJI...**

Zemský ráj to napohled

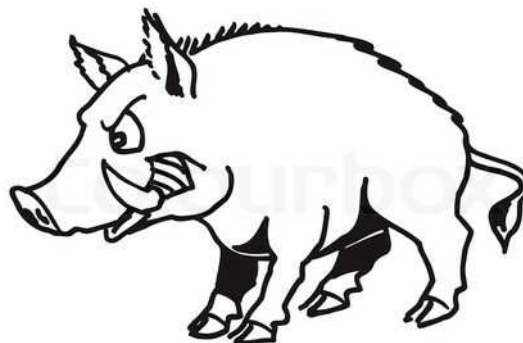
V Lidových novinách jsem se dočetl, že lidem u nás otrnulo a opět si půjčují ostošest – a mnozí si letos půjčí i proto, aby mohli jet někam daleko na dovolenou snů a zapomenout tak na chvíli na realitu, ve které žijí, aby se do ní pak znovu vrátili, a ona na ně dolehne těžší ještě o jeden dluh. Tak tomu říkám lidská hloupost. Z vlastní zkušenosti přitom vím, že pocit osvobození od starostí člověk zažívá i tehdy, když se vydává na několikadenní výlet po naší krásné zemi.

Na přelomu dubna a května jsem se vydal, jak jinak než vlakem, ještě s osmi kamarády na vandr na Vysočinu – putovali jsme okolo Třebíče: batohy na zádech a v nich jídlo, pití, spacák, karimatku, kotlík, zápalky, nože, baterky, toaleták, nějaké oblečení a další drobnosti, které člověk na čundru upotřebí. Na vandry chodím od mladých let a už jsem si myslel, že se vandrová mentalita z myslí mladých vytratila. O to víc mě těší, že když moji kamarádi z mládí už mají své rodiny, objevují další kamarády, kteří jsou ochotní na čundr vyrazit.

A co jsme zažili? Dvě krásné teplé noci v lese pod širákem, vaření jídla v kotlíku na ohni, pivo, limo a kulečník v hospůdce, mši svatou v přírodě.

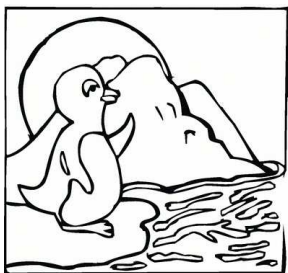
V poledne jsme zastavili u pohádkově krásného rybníčku v lese, kde jsme se svlačili. Jednou k ránu nás probudilo stádo divočáků, které přeběhlo metr a půl od kluků dřímajících ve spacáku. Byli jsme spolu a povídali jsme si. Zažili jsme únavu z dlouhého pochodu, která znásobila radost z dosažení cíle. Už se těším, až zase někam vyrazíme.

A proč to všechno píšu? Abyste si nepůjčovali na drahou dovolenou snů. Stačí koupit mapu nebo ji i na internetu vygooglovat a vyrazit – skoro na každé turistické značce najdete něco krásného – máte-li ovšem ještě zachován cit pro obyčejnou krásu. Myslím, že právě tímto kontaktem s přírodou poznamenaným i námahou cesty získává člověk vztah ke krásné zemi, ve které žije.

P. Jindřich Čoupek

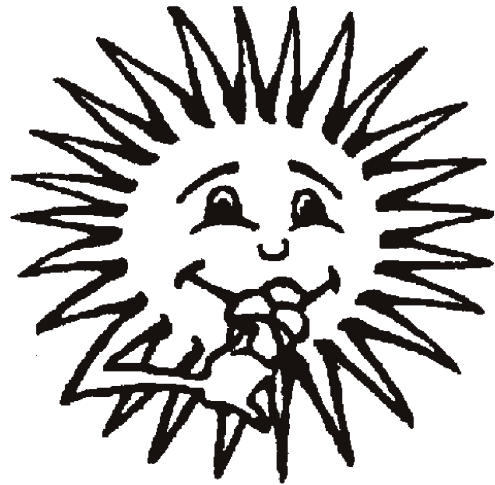
Cestovatelská otázka

Na soutěžní otázku z velikonočního Zpravodaje, která se ptala na datum Popeleční středy 2013 přišly tři správné odpovědi: od Jiřího Grosse, od Pavla Kočici a od paní Marie Horníčkové. Na faře v Příměticích jsou pro ně nachystány zdobené svíce. Připomínáme také správnou odpověď: **Popeleční středa v roce 2013 bude 13.2.**

Protože prázdniny jsou časem cestování a výletů, bude naše prázdninová otázka cestovatelská. **Kolik kilometrů byste asi ujeli ze Znojma přes Hamburg, Odense, Kodaň na polární kruh v Norsku?** (Poradíme, že se

tam nachází centrum s názvem The Arctic Circle Centre.) Odpovědi můžete opět psát na email otce Pavla Sobotky (sobotka@fatym.com). Pro zajímavost: Severní polární kruh je myšlená kružnice, která protíná všechna nejjižnější místa na severní polokouli, z nichž lze vidět po 24 hodin Slunce za letního slunovratu - tedy, kde Slunce za letního slunovratu nezapadne za obzor, a na nichž Slunce za zimního slunovratu nevyjde nad obzor. Tak zatímco u nás sluníčko vychází každý den, za polárním kruhem sluníčko celého půl roku nezapadá za obzor a pak zase půl roku nevyjde nad obzor.

P. Jindřich a P. Pavel

Adoptovat lze i farnost!

Možná nevíte, že letos už uplynulo 13 let od chvíle, kdy si kněží našeho sousedního farního týmu z Vranova nad Dyjí „adoptovali“ farnost Jeníkov. Vzali si ji na starost, aby pomohli úplně mrtvé farnosti na severu Čech. Jak vypadá situace po třinácti letech? Podařilo se opravit dvě kaple, pokračuje oprava střechy kostela v Jeníkově a drobné úpravy na faře. Pořádají se výměnné

pobyty dětí z Jeníkova a Vranova. Díky pravidelným návštěvám vranovských kněží se daří probouzet i duchovní život: v květnu bylo v Jeníkově pokřtěno 6 dospělých a biřmování přijalo 11 biřmovanců. Maličkosti jsou to pouze zdánlivě. O zkušenostech jedné biřmované a

jednoho kněze navštěvujícího Jeníkov se dočtete na další straně. V kousku této stránky, který mi tu zbyl bych rád napsal toto:

Pozvání k biřmování

Rád bych pozval všechny vás mladé od 14 let i dospěláky i důchodce zvláště z farností Jaroslavice, Slup a Strachotice, kteří jste ještě nepřijali svátost biřmování, k přípravě na udělení této svátosti, která začne na začátku roku 2013. Nechte si to procházet hlavou, neváhejte příliš a časem se ozvěte.

Věřím pevně, že se dá dohromady pěkná skupinka nebo i dvě.

P. Jindřich

Moje biřmování v Jeníkově

Nikdy by mne nenapadlo, když jsem byla ještě jako děvče, že budu biřmovaná až po 60. letech života. Dozřála jsem k tomu, až když u nás v Jeníkově začal působit FATYM z Vranova. Myslím si, že i když je to pro naše kněze celkem náročné jezdit až sem – má to určitou odezvu. Není to zbytečné, jak si mnozí myslí. Vždy se těšíme, až za námi zase přijedou – o. Nik, o. Marek, o. Milan a také další kněží, kterým vyjde trochu času.

Příprava na biřmování trvala rok a půl. Setkávali jsme se vždy jednou za měsíčně na faře v Jeníkově s o. Markem a o. Františkem. Ze začátku nás bylo mnohem více, ale časem někteří „odpadli“, prostě nevydrželi. To nic – nahlásili se nám další lidé.

Těšila jsem se, až nastane ten slavný den. Jenže různé přípravy kolem toho mne tolik vyčerpaly, že jsem si to nedokázala tak nějak užít. Až za tři dny jsem si spokojeně uvědomila, že jsem biřmovaná.

Ten slavný den byl 5. května 2012. Měla jsem tu spoustu známých a dobrých přátel. Chtěla bych se teď omluvit některým, že jsem se jim nemohla jak se patří věnovat. Otec biskup Jan Baxant měl z nás viditelnou radost a prohlásil, že se těší, až ho zase příště pozveme na nějaké (byť i neformální setkání.)

Gita Salačová

Jak jsem jel z Jeníkova

Nedávno jsem jel vlakem z Jeníkova. V Ústí nad Labem jsem si sedl do osobáku na Prahu (i když jinak jezdím rychlíkem), jenže pak jsem si uvědomil, že tam možná

dojedu později, než potřebuji. Už jsem měl totiž zařízenou místenku na autobus na určitý čas. Tak jsem začal procházet vlakem a hledat někoho, kdo má internet v mobilu, abych se mohl přez rezervovat na později. Musím říci, že mě to celkem bavilo, i když jsem nemohl dlouho někoho najít. Jednou už se to skoro podařilo, ale než se to dokončilo, pán potřeboval vystoupit. Nakonec jsem přece jen někoho našel. Jenže jsem to dělal poprvé a bylo to na mě moc malé. Snažil jsem se to rychle dokončit, abych dotyčného nezdržoval, a navíc jsem z toho byl nervózní. Po skončení jsem ani nevěděl, jestli se mi to podařilo nebo ne. V Praze mě čekalo překvapení. Myslel jsem si, že jedeme do Holešovic, a my jsme jeli na Masarykovo nádraží. Tak jsem honem spěchal na Florenc, abych zjistil, jak jsem se přez rezervoval. Tam jsem zjistil, že nijak, ale naštěstí jsem ještě stihl ten původní autobus, který mi odjížděl za dvě minuty. Bohu díky.

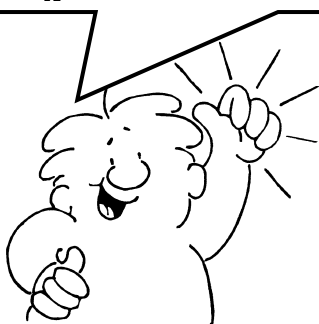
Byla to pro mě zajímavá zkušenost. Procházet vlak, sledovat lidi a tipovat, kdo by tak mohl mít v mobilu internet a zároveň nebude vystupovat na další zastávce, abych to stihl. Příště jedu zase osobákem.

o. Nik

Statistik se ptá občana: „Vy tedy nevěříte ve Venuši, Višnu, Dia, ani žádného ze sta známých bohů?“ Dotazovaný odpovídá: „Ne, věřím pouze v jednoho Boha.“ „Dobrá!“ poznamená si statistik, „Beru vás tedy jako devětadevadesátiprocentního ateistu.“ Hmm. Už gramatické rozlišení velkým písmenem mezi „Bohem“ a „bohy“ prozrazuje předem slabinu tohoto žertu. Není bůh jako Bůh. Právě tak má být na hony vzdálená víra od pověrečnosti. Nakolik však věřící lidé rozlišují víru od pověry a nakolik zůstávají sami ateisté odolní proti různým bludům? Vždyť pohlédneme-li dnes kolem sebe, všimneme si, kolik se v okolí nabízí horoskopů, kartářek, věštců, léčitelů, homeopatik, amuletů, geopatogenních zón, energetických náramků, pověr o mayském kalendáři atd. atd. Pověřám a sektám se dnes patrně daří, jako dosud nikdy předtím. Začátek Desatera zřejmě upadá v zapomnění.

V jednoho Boha věřití budeš

Tak zní ve zkratce první přikázání. Je však vždy dobré vracet se k pramenům, proto se podívejme do Bible. Jak Exodus, tak Deuteronomium píše: „*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiné bohy mimo mne. Neuděláš si modlu, ani žádnou podobu toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se jim klanět ani jim sloužit. Protože já*

Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý. Trestám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo mě milují a zachovávají mé příkazy.“ (Ex 20,2-6; Dt 5,6-10). Pozastavme se nejprve stručně u některých formulací.

Kdo je Bůh?

„*Já jsem Hospodin*“ – Hospodin, čili Pán, je překladem hebrejského Adonaj, které Židé při četbě nahlas vyslovují, kdykoli je v textu napsáno JHWH – tajemné jméno Boží. Toto jméno zjevil Bůh Mojžíšovi na hoře Choreb v hořícím keři a znamená „Jsem, který jsem“. (Ex 3,14) Je to snad nejabstraktnější vyjádření, jakého je člověk schopen. Zaručuje, že si člověk neudělá konkrétní představu Boha, kterou by pak mohl manipulovat – třeba dědečka na obláčku.

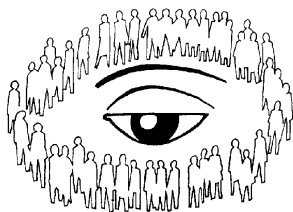
„...*já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví...*“ Oproti Božímu jménu, které vyjadřuje Boží přesažnost, je tento Hospodinův čin hodně konkrétní. Jedná se o historickou zkušenost, kterou Izrael s Hospodinem udělal, díky které ho zná. Abychom mohli říct, že někoho známe, musíme znát nejen jeho jméno, ale i jeho osobní příběh. To vše je ve velké stručnosti, ale nesmírné hloubce vyjádřeno hned první větou Desatera: Bůh vyvolil svůj národ, osvobodil ho od vnějších nepřátel a ustanovil ho jako svůj lid.

Co je to modla?

„*Nebudeš mít jiné bohy mimo mne.*“ Poté, co se Bůh představil, může být jasné, které bohy má člověk vypustit. Žádný jiný bůh není tak tajemný jako Hospodin, ale žádný jiný bůh ani nevyvedl Izraele z Egypta. „*Neuděláš si modlu...*“ Prikázání zakazuje především jakkoli zobrazovat jediného Boha, což by z něj dělalo modlu – tedy předmět vytvořený lidskýma rukama, a tedy podléhající manipulaci ze strany člověka. Paradoxně proti tomuto přikázání se Izraelci provinili právě ve chvíli, kdy Mojžíš přijímal Desatero, když si z nedočkavosti nechali ulít sochu zlatého býčka, které by se mohli klanět jako svému spasiteli. (Býka ulili kdysi i obyvatelé jeskyně Býčí skála a možná ho ulili proto, že je symbolem síly – a tu Bůh - osvoboditel z Egypta jistě má.) V každém případě stejně jako prorok Izajáš i my bychom asi považovali za hloupého člověka, který nějakou božskou milost vyžaduje od výrobku svých rukou.

Jak Bůh žárlí?

„...*jsem Bůh žárlivý.*“ Cože? Žárlivý!? Copak žárlivost je dobrá vlastnost? Co tím chtěl svatopisec vyjádřit? Žárlivost je vlastnost, kdy jedinec vyžaduje lásku výlučně ke své osobě. To Bůh v prvním přikázání opravdu činí, a tudíž umožňuje toto obrazné vyjádření skutečnosti použitím slova „žárlivý“. Bůh však není žárlivý jako člověk, který je pro vyžadování lásky motivován svým sobectvím. Bůh je přece láska (1Jan 4,16), tedy pravý opak sobectví. Navíc je dokonalé dobro, a lásku člověka tedy nepotřebuje, nic mu nepřidává. Vyžaduje-li tedy lásku, činí to kvůli samotnému člověku. To člověk potřebuje Boha milovat, aby byl spasen.

Jak Bůh trestá?

„*Trestám vinu otců na synech...*“ Co zase znamená toto? Copak je spravedlivé trestat syna, když se proviní otec? Nejprve si všimněme literární figury zvané antropomorfismus, na kterou bychom si při čtení Písma svatého měli zvyknout. Jedná se o připisování lidských vlastností a činů Bohu. Vypovídá se tak třeba, že se Bůh rozhněval, nebo se na něco rozpomněl – jako by podléhal emocím, nebo potíží s pamětí. Máme-li sami na paměti, že Bůh je dokonalý, tedy i neproměnný, můžeme správně chápat výroky takto formulované – změna není na straně Boží, ale na straně lidské. Člověk, který se hříchem oddělí od Boží milosti, pocítuje tuto Boží nepřítomnost ve svém srdci jako hněv, či trest Boží. Co tedy s trestem viny otců na synech? Snad pochopení vyplyne

z časového údaje „...do třetího i čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí.“ Třetí, někdy čtvrté pokolení je zhruba délka života člověka. Hřích – nenávisť k Bohu – není nikdy čistě osobní záležitostí, ale ovlivňuje i hříšnicko okolí, jeho rodinu. Například jedovatý dědek otravuje život jak své ženě, tak svým dětem, vnoučatům a někdy i pravnoučatům, pokud se jich dožil. „...ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo mě milují a zachovávají mé přikazy.“ I zde je časový údaj obrazný.

Dobro zaseté vírou v Boha a stvrzené správným jednáním může nést plody neomezeně. Přiznejme si, že obrazné vyjadřování může činit dnešnímu čtenáři určité problémy, ale bez něj by se tyto texty jen těžko uchovaly – kdo by se po generace učil zpaměti Kanta?

V podstatě nám může připadat toto přikázání monoteismu vcelku jasné a neproblematické. Je pouze jeden Bůh, tedy v něj věřme. Všimneme-li si, jak rozmanitě se proti tomuto přikázání hřeší, dojde nám, že velmi sporná je právě otázka: Kdo je Bůh? Jak si ho představit? Právě naše představa o Bohu je určující pro náš vztah k Němu, ale i k lidem kolem nás a k sobě samým.

Jakým ateistou jste Vy?

Ateismus je ve zkratce přesvědčení, že Bůh vlastně ani není. Může mít řadu podob a motivů, společným prvkem je však nedostatečné, či zkreslené poznání Boha. V nejvulgárnější podobě ateismu zcela chybí zájem o duchovní věci, jsou považovány za nedůležité – člověk žije jen přítomným okamžikem. Život těchto lidí se zvláště neliší od života zvířat. I ovce myslí jen na dvě věci: na trávu a na to, jak udělat více ovcí. Opačnou formou ateismu je sekulární humanismus, který odmítá Boha jako výplod lidské fantazie. Často pracuje s racionální argumentací proti jednotlivým aspektům víry, dějinným selháním náboženství i proti špatným obrazům Boha. Ve výsledku nad člověkem nic nestojí, proto nejvyšší mírou všeho – tedy téměř modlou je sám člověk.

Od víry k pověře

Z pohledu antropologického je člověk bez víry ochuzen o podstatný prvek lidské existence. Námitky proti nezdravé víře je užitečné vznášet, ale řešením není odmítnout víru jako celek, ale zušlechťovat ji. Uprázdňené místo po víře totiž většinou nezaujímá ani tak rozum, jako spíše pověra.

Pověru lze definovat jako nepodloženou víru v neexistující souvislost mezi jevy, která je výsledkem nesprávného

Dnes nemohu přijít. Je pátek třináctého a soused má černou kočku...

sdužování představ. Od náboženské víry se pověra liší tím, že není součástí žádného uceleného náboženského systému, ale je provozována bezdůvodně a podvědomě. Je s podivem kolik inteligentních a vzdělaných lidí má i dnes hrůzu z pátku třináctého nebo z černé kočky. Kolik jiných nosí nejrůznější amulety (nyní jsou v módě magnetické náramky). Jiní zase nechají rádi podmínit svůj život horoskopem či kartáčkou. Upozornujeme, že kromě toho, že je toto jednání nerozumné, může se stát i otevřenou bránou pro to, aby do života člověka vstoupil se svým destruktivním vlivem zlý duch.

Apostaze, hereze, schisma

O nevěře lze hovořit jen u toho, kdo se setkal s vírou a odmítl ji přijmout. Nevěry se nedopouští ten, kdo neměl ani příležitost víru poznat nebo se setkal s pouhou karikaturou víry. S nevěrou souvisí i odpad od víry, tedy **apostaze**.

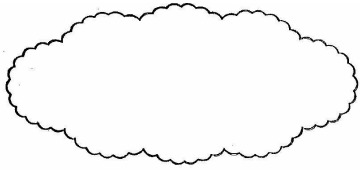
Hereze neboli blud znamená, že si věřící vybírá z pravd předkládaných Církví jen určitou část, která mu vyhovuje. Tyto pravdy však tvoří velikou stavbu, jejíž celek závisí na každém z použitých stavebních kamenů. Víra se skládá i z mnohých protikladů, které jsou ve vzájemném napětí: např. Bůh je spravedlivý, ale i milosrdný. Ježíš Kristus je pravý člověk, ale i pravý Bůh. Hereze by si ve snaze zjednodušit svou víru a vyhnout se tomuto napětí zvolila pouze jeden z těchto pólů: např. Ježíš Kristus byl pravý Bůh, ale jen zdánlivý člověk (tzv. doketismus). Bylo by snazší věřit v takového Boha, který si se světem „nešpiní ruce“, leč při hlubším uvažování by takový Bůh světu cosi předstíral a hlavně – vyhýbal by se realitě kříže. Jiný blud by se snažil říct, že Ježíš byl pravý člověk osvícený duchem Božím. To ovšem neodpovídá poselství evangelií, která svědčí, že byl Spasitel a Syn Boží (Mk 1,1). Nebo: pokud by byl Bůh jen milosrdný, nezáleželo by na světě na jakékoli spravedlnosti. Pokud by Bůh byl jen spravedlivý, bylo by nebe patrně prázdné. Všechny pravdy víry se proto komplementárně potřebují. Jinak se z víry stává sektářství a ze zbožnosti fanatismus. Pak nepřekvapí, když se k takové znetvořené víře přidávají některé z pestré palety pověr.

Hereze se nezřídka snoubí s rozkolem (**schizma**), čili odmítnutím nadřícené autority v Církvi nebo odmítnutím společenství s Církví (z dějin známe tzv. východní schisma, kdy se od římské církve oddělila církev pravoslavná, západní schisma, kdy se oddělila nejrůznější protestantská společenství, nebo i české schisma, kdy po první světové válce vznikla církev československá).

Všechny tyto nedostatky ve víře se často prolínají a mívají různé příčiny. První přikázání Desatera má víru kultivovat a těmto defektům předcházet. V podstatě by stačilo dodržovat toto jediné přikázání a ostatní by přirozeně vyplynulo z něj. Znáť Boha jako lásku a být k jeho podobě a obrazu. Jak říká svatý Augustin: „Miluj a číň, co chceš.“

Sucho, mráz a kroupy...

Jestli to tak opravdu chceš, no prosím. Ať sluníčko svítí a mráčky s deštěm nechodí. Jen nevím, jak to máš pošéfované s obilím, z něhož se vyrábí vezdejší chléb? To přece potřebuje déšť a úrodné pole – to, co na něm stojí ta elektrárna.

Pane Bože, koupil jsem úrodné pole a postavil jsem na něm sluneční elektrárnu. Prosím tě o tvé požehnání a dej, ať počet dnů slunečního svitu u nás neklesá pod 250 ročně, aby se mi co nedříve vrátily investice, které jsem do elektrárny vložil, a začal jsem vydělávat.

Nevím, jestli se u nás nějakí podnikatelé modlí právě tak, jak je na obrázku, ale vím, že dříve by se lidé takto určitě nemodlili, ale mnohem více si uvědomovali svoji závislost na přírodě a podle toho se k ní také chovali. Dnes trpí příroda a celý svět mnohými takovými, kteří přírodu až příliš vykořisťují k vlastnímu okamžitému a krátkodobému prospěchu hospodařením typu „po nás potopa“. Souvisí to i s vírou v Boha, protože to první, co o Bohu vyznáváme, je to, že je Stvořitel a nám lidem zemi svěřil, abychom ji moudře obdělávali a střežili. Člověk má být z Božího pověření „pastýřem“ stvoření: je živ z výnosů přírody, ale stará se o ni s moudrostí. To vše ve spojení s tím, který mu to pověření dal. Naši předkové, kteří pracovali na polích, chodívali z jara do polí prosit za úrodu a žehnali polím. Na podzim se konávaly slavnostní bohoslužby, při kterých byly kostela vyzdobeny plody země, a děkovalo se při nich za úrodu. Dobře, když se tyto tradice stále na mnoha místech udržují. Připomínají nám stále naše místo na světě.

V Písmu svatém nacházíme pak ještě jednu zajímavou souvislost – a to mezi plodností země a lidským jednáním v oblasti morálky. Neúroda je vnímána jako Boží připomenutí, že člověk si nemůže na zemi dělat, co se mu zlíbí. Velice výstižně to vyslovuje ve své knize Modlitby argentinských nocí P. Marek Orko Vácha: „*My už bychom to takto neřekli: člověk zhřeší a kapři v brněnské přehradě leknou. Ale podle Bible to takto nějak je, člověk je spojen s krajinou, ve které žije, hřích a svatost člověka se nějak promítá i do přírody ... pro nás jsou přírodní katastrofy eticky neutrální – staly se a dost. Pro židy naopak je historie a příroda jedno, hřích společenství se odráží na přírodě.*“ Takto pak k tomuto tématu praví prorok Izajáš: „*Zhanobena je země svými obyvateli, neboť přestoupili zákony, změnili nařízení, porušili věčnou smlouvu. Proto pozře zemi prokletí, kdo v ní přebývají, budou pykat; proto obyvatelé země zajdou v žáru a zůstane lidí maličko. Bude truchlit mošt, zvadne vinná réva, všichni, jejichž srdce se raduje, budou vzdychat.*“ (Iz 24,5-7)

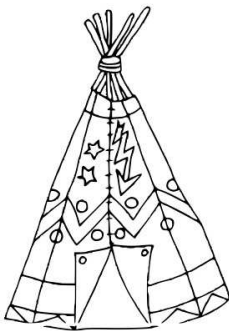
P. Jindřich

Pozvání na 5. celostátní setkání mládeže ve Žďáře

Prožíváme stále rok věnovaný svátosti biřmování. Ve Znojmě bylo v květnu biřmováno 120 věřících, v dalších farnostech se biřmování připravuje. V duchu otevřenosti pro Ducha svatého se ponese také letošní celostátní setkání mládeže ve Žďáře nad Sázavou. Proběhne ve dnech 14.- 19. 8.2012 a jeho mottem je slovo z listu Galaťanům: „Ovoce Ducha je láska, radost, pokoj.“ Na setkání nás čekají setkání se zajímavými lidmi, jejich svědectví a přednášky. Budou muzikály, koncerty, workshopy a v neposlední řadě je setkání příležitostí k setkání s věřícími vrstevníky z celé České republiky. Přihlašovat se lze u kněží. Z přímětického farního týmu bude mládež doprovázet na setkání jáhen Daniel (mob. 736510847, daniel.blazke@gmail.com).

Hravé dny:

Hravé dny proběhly již podvakrát o prázdninách v Micmanicích a Jaroslavicích. Letos budou třídní a můžete se těšit na nocleh v indiánském stanu, večerní promítání, spoustu her, ježdění na raftu, možná vyrazíme i na výlet nebo cyklovýlet...

- ◆ 23.-25.7. budou Hravé dny u kaple v Micmanicích.
- ◆ 30.7.-1.8. budou Hravé dny na faře ve Slupi.
- ◆ 27.-29.8. budou Hravé dny v Jaroslavicích na faře.

◆ V neděli 19.8. odpoledne bude na sádce „C“ jaroslavického rybníka **raftování**, které se letos bude konat již potřetí - jedná se o soutěž rodinných či jiných týmů v rychlostní jízdě na raftu po rybníku.

Poutní bohoslužby ve Slupi

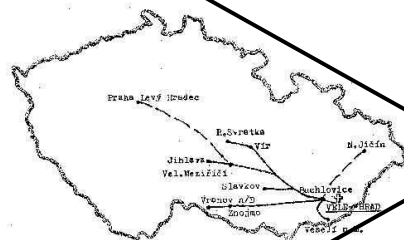

Ve čtvrtek 5. 7. se koná **cyrilometodějská pouť ve Slupi a Oleksovičkách**. V 16 hod začneme modlitbou růžence v kostele Jména Panny Marie ve Slupi a potom půjdeme asi 1 km ke kapličce do Oleksoviček, kde bude v 17 hod mše svatá. Navštíví nás také náš znojemský otec děkan P. Jindřich Bartoš.

V sobotu 8.9. se ve Slupi již po osmé konají Slavnosti chleba. Tento den jako křesťané také slavíme Narození Panny Marie. V kostele Jména Panny Marie ve Slupi bude mše svatá v 15 hodin a zazpívá při ní pěvecké sdružení Vítězslav Novák ze Znojma.

V pondělí 20. 8. v 15.00 zahajujeme mši svatou v kostele ve Vranově n/D už XII. pěší pouť na Velehrad. Připojte se i vy. Kdo byste nás chtěli dohonit, tak se jde takto: Vranov, Znojmo, Hostěradice, Miroslav, Olbramovice, Blučina, Těšany, Žarošice, Věteřov, hora sv. Klimenta, Buchlovice, Velehrad

Jak se věří v Africe

Otec Jan Kotík v Římě studoval s Otcem Norbertem z Tanzánie – letos jej navštívil v jeho farnostech. Tady je jeho svědectví:

Tanzánie jako celek je velice mladé církevní společenství, protože sem začali chodit misionáři ve větším měřítku až v druhé polovině 19. století. Proto i místní církve, se kterou jsme se setkali v Norbertově farnosti Mpanga na nás tak trochu působila jako církve ze Skutků apoštolů. Účastnili jsme se nedělní bohoslužby a ta nás nadchla. Každou neděli zpívá při mši svaté farní sbor a je doprovázený různými bubny a šterchátky a také tancem dětí. V jednom kostele jsme děti napočítali až 150. Společně slavená nedělní liturgie je však jenom jedním z vrcholů společného prožívání víry. Ve farnosti se ještě kromě toho schází věřící v malých modlitebních společenstvích během týdne. Těchto společenství tam mají kolem čtyřiceti a křesťané se v nich setkávají ke společné modlitbě, četbě Písma Svätého, rozjímání a hlubšímu osobnímu prožívání své víry. Díky těmto společenstvím pak svou víru žijí aktivně a odráží se to i na růstu počtu věřících. Pro mě je právě poznání existence malých modlitebních společenství velkou inspirací a myslím, že tomuto bychom se mohli od věřících z Tanzánie trochu přiučit.

P. Jan

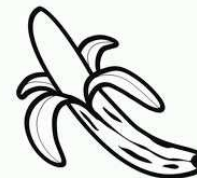
A NĚCO VESELÉHO NA CESTY...

Zlobí se žena na manžela: "Měl jsi to ovoce nasypat do mísy, ale ne do záchodové!"

„Ovoce jezte se slupkou“, říká doktor, „je to daleko zdravější. Jaké ovoce máte nejraději?“

„Prosím, pane doktore, kokosové ořechy.“

Do obchodu s ovocem a zeleninou přijde holčička s banánovou slupkou. "Co si přeješ?" ptá se paní prodavačka. "Novou náplň."

Vede Mojžíš svůj vyvolený národ z Egypta, na novém místě se jich ptá: "Tak co, zůstaneme? Líbí se vám tady?"

"Ne, nelíbí, nějak divně to tady smrdí!"

Jdou dál, po dalších dvou dnech:

"A co tady, zůstaneme?" - "Ne, tady to taky nějak smrdí!"

Jdou tedy dále a Mojžíš zase:

"Tak tady, ano?" - "Ano, zůstaneme - tady nic nesmrdí."

...a tak od té doby mají Židé čistý vzduch - a Arabové ropu!

U doktora sedí pacient, tváří se nemocně a doktor zjišťuje, co mu vlastně je: „Máte cukrovku?“ - „Nemám, ale brácha má dva hektary!“

Přijde paní k doktorovi a ten se jí ptá: „Tak co vás trápí?“
„Nejvíc manžel, ale teď jsem tu kvůli žlučníku.“

Co je to maximální rychlost? Když běžíš kolem domu a za rohem si vidíš paty.

Toto 63. číslo farního zpravodaje vydal **Farní tým Vranov n.D.** ve složení: P. Marek Dunda (mobil: 731402742), moderátor týmu, farář ve Vranově, Štítarech, Lančově, Olbramkostece, P. Milan Plíšek (mobil: 723693455), farář ve Starém Petříně, Šafově, Stálkách a Korolupech, Lubnici, Bítově a Chvalaticích, kaplan P. Jan Richter (mobil: 731402743) a otec jáhen František Řezníček - adresa FATYM VRANOV, Řk. farnost Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03, e-mail: vranov@fatym.com, tel. 515296384; tel. Štítary 515291519

a **Farní tým Přímětice** ve složení P. Jindřich Čoupek (mobil: 731402652), moderátor týmu, farář v Prosiměřicích, Práčích a Těšeticích, Horním Břečkově a Lukově, Jaroslavicích, Slupi a Strachoticích, P. Pavel Sobotka (mobil: 731402650), farář v Příměticích, Citonicích, Dyjákovicích, Hrádku a Valtrovicích a kaplani P. Jan Kotík (mobil 777975888) a jáhen Daniel Blažke (736510847) - adresa FATYM PŘÍMĚTICE, Řk. farnost Přímětice 18, 669 04 Znojmo, e-mail: primetice@fatym.com.

Vyšlo v červenci 2012. Náklad 7030 výtisků (z toho 660 je verze pro naši adoptivní farnost Jenkov). Příští vydání (již šedesáté čtvrté) je plánováno jako dušičkové a vyjde, dá-li Bůh, v říjnu 2012. Vytiskl A.M.I.M.S. - Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei (česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje). Rozdáváno do každé domácnosti v našich farnostech. Text zpravodaje se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Pro vlastní potřebu **Internet: www.fatym.com (doporučujeme i naši televizi www.TV-MIS.cz)**
Neprodejné